

Den næste sag på dagsordenen var:

27) Anden behandling af lovforslag nr. L 111:

Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Meddelelshæleri).

Af Leif Hermann (SF) m.fl.

(FremSAT 15/12 89. Første behandling 18/1 90. Betænkning 10/5 90).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Kofod-Svendsen (KRF):

I betænkningen står, at Kristeligt Folkeparti ved anden behandling vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og det stillede ændringsforslag.

Et mindretal indstiller forslaget til forkastelse ved tredje behandling med den begrundelse, at man bør afvente Medieansvarsudvalgets betænkning, hvori der vil blive taget stilling til, hvorvidt straffeloven osv., så det spørgsmål vil der blive taget stilling til.

Det, der for Kristeligt Folkeparti er afgørende, er, om vi i forlængelse af Medieansvarsudvalgets betænkning kan få ministerens tilsagn om, at der vil komme et lovforslag inden den 1. december. Kommer der et lovforslag så hurtigt, at vi kan arbejde med det i den kommende folketingssamling, finder vi ikke, det er relevant at vedtage dette forslag nu.

Så hvis ministeren kan give tilsagn om, at et lovforslag kommer i forlængelse af Medieansvarsudvalgets betænkning, så vil vi stemme sammen med regeringspartierne og Centrum-Demokraterne. Vi synes ikke, det er aktuelt at vedtage forslaget nu, da vi synes, det naturlige hører hjemme i den brede sammenhæng, når vi har fået resultatet af udvalgsarbejdet.

Glistrup (FP):

Jeg vil bede hr. Kofod-Svendsen om at gennemtænke problematikken endnu en gang.

Medieansvarsudvalgets betænkning vil ganske givet omfatte en meget, meget lang række særdeles kontroversielle spørgsmål, som der sikkert vil komme en betragtelig offentlig debat om med udtalelser fra Dommerforeningen, Politimesterforeningen, og hvad det nu ellers kan være. Især vil de, der jo er særlig berørt, og som har særlig vel adgang til medierne, journalister osv., ganske givet komme ind i debatter om måske 20, måske 70 spørgsmål i forbindelse med Medieansvarsudvalgets betænkning.

Hvis ministeren i en sådan ophedet debat fremsætter et forslag engang i november måned, som hr. Kofod-Svendsen var inde på, hvor man tager stilling til en lang, lang række af disse emner, så vil det spørgsmål, som det foreliggende lovforslag, nr. L 111, beskæftiger sig med, ganske givet drukne som en i denne forbindelse meget lille sag, som derfor meget let vil kunne få en afgørelse, som hænger sammen med, om man i de store spørgsmål ved diskussionen af Medieansvarsudvalgets betænkning mener det ene eller det andet. Meddelelshæleri hænger på som en eller anden frynse, hvad enten det så går til den ene eller anden side.

Derfor er problemerne omkring meddelelshæleri bestemt ikke egnet til at blive behandlet sammen med Medieansvarsudvalgets betænkning og det store lovforslag og den store debat, der kommer om det, og som måske kan strække sig over 5 år, måske over 8 år. Der er ingen af os, der aner, hvor lang tid den debat vil komme til at tage, for den vil røre ved særdeles centrale forhold.

Derimod kan vi alle sammen overskue det, dette forslag drejer sig om. Uanset hvad Medieansvarsudvalget finder på at fremføre eller ej, så er det jo et spørgsmål, som har været tæsket igennem med argumentation i de sidste 4-5 år, og hvor vi alle sammen kender argumenterne fra den ene side og fra den anden side og fra den tredje side.

Det, der kort sagt er kernen, når man ser væk fra sådan mere kriminalromanbetegnede ting i det, er, at vi har en regering, der som sit første principprogram har sagt, da den tiltrådte, at det skal være lettere at være dansker. Man skal hver eneste dag fra regeringens side komme og sige, hvordan det er blevet lettere at være dansker. Derfor har ministrene ansat et væld af informationssekretærer og pressesekretærer osv., og de hvirvler ud, som vi har fulgt det nu i de

[Gillstrup]

forløbne snart 8 år, pressemeddelelser om, hvor fremragende og hvor blændende godt hver enkelt af de 22 ministre gør det, og hvor let det bliver at være dansker.

Det, det drejer sig om, er: Skal man i et samfund, der bekender sig til ytringsfriheden, udelukkende klynge sig til disse Ceausescumetoder, eller skal der også være mulighed for, at der kan komme andre synspunkter ind i billedet, som belyser fra den anden side, at der måske er nogle ting i det, regeringen foretager sig, som kan diskuteres, og som måske i hvert fald ikke entydigt er i alle 5 millioner menneskers interesse?

Den gældende regel om meddelelshæleri bliver faktisk benyttet til at knalde de mennesker, der kritiserer regeringen. Det var skam ikke meningen, at informationschef Jørgen Hornemann, der fik sin løn for at forgyldte regeringens politik, skulle sige, at der i Storebæltssagen kunne være et eller andet, hvor den danske stat måske ikke helt havde overskuet alle petitesser i EF-reglerne om licitation eller lignende ting. Fy, fy da, han skal suspenderes og smides ud, og den journalist, der skriver om sådan noget, skal jo helst straffes.

At f.eks. hr. Ninn-Hansen er kommet ind på sin tamilpolitik, hvad der vitterlig er tilfældet, fordi fru Mimi Jakobsen ikke kunne klare sit job som socialminister og derfor pludselig forfærdet opdagede, at hendes ministerium via Dansk Flygtningehjælp smed om sig med penge til flyvebilletter til tamiler, og derfor skulle have bremset det og derfor lokkede hr. Ninn-Hansen på glatis, nej, det må man skam ikke meddele i aviserne. Det er dér, vi har hele baggrunden. Justitsministerens seneste lovforslag, som fluks skal paces gennem Folketinget hu hej, vilde dyr, skal skam ned i en syltekrukke med tavshedspligt på alle leder og kanter, og aviserne må skam ikke oplyse, hvordan den virkelige sammenhæng er.

Sådan er der et væld af områder, hvor det, der kaldes meddelelshæleri, kan komme på tale, for sproget i dette land er nu engang tålmodigt, dette land, som har lært meget af Orwells fremtidsromaner, har lært meget om, at godt er ondt og krig er fred, eller hvad der nu ellers blev sagt i disse fremtidsromaner.

Ytringsfrihed er meddelelshæleri. Det er faktisk det, det drejer sig om. Regeringen vil opretholde straf for dem, der kommer med

sandfærdige oplysninger, for er oplysningerne usandfærdige, så er der alskens andre måder at tage sig af det på. Det er kun, når pressen skriver noget sandt, at man forsøger at ramme det. Det er altså det, man vil forsøge at afskaffe med det forslag, SF har fremsat.

Man må huske på de vilkår, journalisterne arbejder under. De har deadline af hensyn til, at bladet skal bringes ud i f.eks. Frederikshavn den næste morgen. De skal simpelt hen have bladet færdigredigeret og layoutet og i orden kl. 23.52, og så skal de, hu hej, finde ud af, hvad man nu kan tage med, og hvad man ikke kan tage med. Det er totalt umuligt for en redaktionssekretær at overskue, om han i givet fald kan straffes for meddelelshæleri.

Derfor er det med den slags terrorregime, som ligger bag meddelelshæleriparagraffen, langt, langt lettere for den pågældende redaktionssekretær at sige: Jamen så putter vi det her ind under gulvtæppet. Det er det, regeringen vil med at opretholde sin meddelelshæleribestemmelse.

Derfor er det faktisk ulykkeligt, at de, der kommer til at give sandfærdige oplysninger om, hvad der sker i de kommende måneder, efter hr. Kofod-Svendens mening bare skal trøste sig med, at til december kommer justitsministeren nok med et lovforslag – hvis ikke statsministeren har udskrevet valg forinden – og så kan man over en eller to eller tre folketingssamlinger vedtage et eller andet i Medieansvarsudvalget om, hvorvidt vi skal have en lov om meddelelshæleri eller ej.

Nej, problemet om meddelelshæleri har været vel belyst i denne folketingssal igennem de sidste 5 år i hvert tilfælde, og der er ikke nogen som helst grund til at tro, at man i Medieansvarskommissionen kan bidrage med så meget som en babydøj af nye oplysninger med henblik på, hvordan man skal tage stilling til meddelelshæleri. Derfor bør problemerne om meddelelshæleri løses her og nu, og før Folketinget tager på sommerferie, så redaktionssekretærene ikke behøver at få mavesår i næste måned.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet går ind for så megen ytringsfrihed og så megen åbenhed som vel muligt.

[Knud Lind]

Jeg går ud fra, at SF også går ind for åbenhed, så megen åbenhed som vel muligt. S og SF har stillet et ændringsforslag, hvor man taler om oplysninger, der er fortrolige af hensyn til statens sikkerhed eller rigets forsvar. Hvis man ser rigtigt på spørgsmålet om den fuldstændig åbne ytringsfrihed, åbenhed overalt, som forslaget i øvrigt skulle slå et sværdslag for, må man – hvis man skal være helt ærlig – konstatere, at der er lidt modstrid imellem selve forslaget og det stillede ændringsforslag. Altså, tager man det ud fra det optimale og fra det, som SF og Socialdemokratiet ønskede, er der alligevel en moderation i denne ytringsfrihed.

Personligt mener jeg, at hæleren er lige så god som stjæleren, helt uanset om det drejer sig om sande eller usande oplysninger – det er så noget andet – men jeg mener, at hvis S og SF går ind for den tanke, som Fremskridtspartiet har om så megen åbenhed, så megen ytringsfrihed som muligt, er man faktisk ude på tynd is, når man har stillet dette ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne besvare hr. Knud Linds spørgsmål med at sige, at Socialistisk Folkeparti også principielt er tilhænger af så megen åbenhed som overhovedet muligt. Vores opfattelse er, at når aviserne har fået fat i noget – og det er dem, dette i det væsentligste handler om – så er tavshedspligtbruddet allerede sket. Det er det, der er det interessante, og ikke så forfærdelig interessant, hvad der står i aviserne.

Det er imidlertid sådan, at vi kan ikke afvise, at netop på de to punkter: statens sikkerhed og rigets forsvar kan skadevirkningen af, at visse ting omtales i dagspressen, være ganske betydelig. Det er derfor, vi efter drøftelser med såvel Fremskridtspartiet som Socialdemokratiet har stillet ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg fik faktisk ikke svar på mit spørgsmål om disse to modstridende holdninger, der reelt er indeholdt i lovforslaget: dels den meget store åbenhed og så dels det, at man alligevel svækker denne åbenhed på nogle områder. Det er dog reelt to ting, der er i modstrid.

En af de ting, der virkelig har optaget sindene, er, at justitsministeren – og også de tidligere justitsministre – har haft denne, hvad kan man sige, ladenståtil-, laissez faire-holdning for så vidt angår Medieansvarsudvalget, og hvad der egentlig talt skulle ske. Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Har justitsministeren egentlig noget som helst konkret program? Det ville da være interessant at høre, hvornår nøjagtigt dette lovforslag vil komme. Det sidste, jeg har hørt, var, at formanden for Medieansvarsudvalget var syg, og derfor var man ikke blevet færdig. Er formanden blevet rask? Og er man ved at være færdig? Har han været syg i 3 år? For det er faktisk den tid, der er gået. Derfor synes jeg nok, det er på sin plads at spørge til formandens helbred.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil gerne først besvare de to spørgsmål, der er stillet mig dels af hr. Kofod-Svendsen, dels af hr. Knud Lind.

Hr. Kofod-Svendsen kan jeg svare bekræftende og sige, at det er regeringens hensigt, at vi til efteråret – og det vil sige inden udgangen af dette kalenderår – fremkommer med et lovforslag på baggrund af den betænkning, Medieansvarsudvalget fremlægger. Jeg kan sige til hr. Knud Lind, at jeg forventer, at betænkningen fra Medieansvarsudvalget er færdig inden for en uge eller to.

Så vil jeg også sige, at det forekommer jo unægtelig, lad mig sige bemærkelsesværdigt, at der er stillet et ændringsforslag, og det fremgår jo af betænkningen, at et flertal i udvalget, S, SF og Fremskridtspartiet, står bag dette ændringsforslag og indstiller det til vedtagelse. Tilsyneladende er der alligevel lidt usikkerhed – det fremgik også af hr. Leif Hermanns bemærkninger – om, hvad ændringsforslaget egentlig indeholder.

Jeg tilkendegav, da vi havde førstebehandling, at jeg synes, at det principielt er forkert at tage endelig stilling til dette forslag, netop før Medieansvarsudvalgets betænkning foreligger. Og jeg må sige til Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, at når jeg tænker på de bemærkninger, der kom så sent, som da vi forhandlede forslaget om kreditaftaler, hvor man sagde, at det var dog fantastisk, at ministeren kunne fremsætte dette forslag uden høring, og uden at eksperterne havde været involveret, så

[Justitsministeren]

undrer det mig, at man nu fremskynder, haster et forslag igennem på et væsentligt område inden for straffeloven uden at afvente den høring, som man jo ved jeg bad Medieansvarsudvalget om at foretage, en høring, som man ved afsluttes – som jeg netop har sagt det – ikke inden for uger, men dage.

Det er noget, jeg vil huske S og SF for i de fremtidige debatter, når jeg fra talerstolen hører bebrejdelser i forbindelse med behandlingen af forslag, når det gælder høring af eksperterne, og så meget desto mere som denne sag jo er bundet op i forhold til et virkelig stort kompleks omkring hele Medieansvarsudvalgets arbejde og hele medieansvarsbegrebet. Jeg forstår ikke, hvorfor det har så meget hastværk, hvorfor S og SF ikke vil afvente udvalgets betænkning, når man så samtidig ved, at den høringsfrist, der vil være i forbindelse med afgivelsen af betænkningen, bliver ganske kort, og at vi tidligt på efteråret kan begynde at tage hul på de politiske drøftelser om hele dette spørgsmål. Derfor forstår jeg ikke, hvorfor det har så megen hast, hvorfor man ikke vil afvente den udtalelse, der kommer fra en kreds af eksperter, fra medieerne, fra den juridiske verden, fra domstole m.v., som har arbejdet grundigt med dette spørgsmål.

Jeg synes også, at man skal gøre sig klart, at reglen i straffelovens § 152 d, som SF jo foreslår ændret, ikke er en speciel regel, der relaterer sig til repræsentanter fra pressen. Det er en bestemmelse, som gælder enhver, der uberettiget skaffer sig, videregiver eller udnytter oplysninger, som er fremkommet ved brud på tavshedspligten.

Jeg ved ikke, om SF og Socialdemokratiet har gjort sig tilstrækkelige forestillinger om, hvad forslaget indebærer. Må jeg bare nævne et par enkelte eksempler, som jeg godt kunne tænke mig en kommentar til: Hvis vi forestiller os – netop nu i en eksamenstid kan det være nok så tankevækkende – at der sker en offentliggørelse af alle eksamensopgaverne, f.eks. alle stileemner eller matematikopgaver til studentereksamen eller tilsvarende, som en journalist har fået via en offentlig ansat; det ville efter forslaget være strafrit for den pågældende. Skal en sådan indgribende forstyrrelse af, skal vi så kalde det den offentlige orden, være straffri?

Hvis vi forestiller os offentliggørelse af en offentlig myndigheds, f.eks. toldvæsenets, planlagte kontrolbesøg i en bestemt virksomhed røbet af en ansat over for en medarbejder på et medium, som offentliggør oplysningerne og advarer virksomheden: Skal det være helt strafrit? Jeg giver ikke selv svarene, fordi jeg synes, det er nogle væsentlige principper, som man må drøfte i sammenhæng med hele medieansvarsbegrebet. Men er der virkelig noget, der her i dag og i den kommende uge dikterer, at man haster dette forslag igennem frem for at afvente udvalgsbetænkningen?

Jeg føler, at det forslag, der er fremsat, det ændringsforslag, der er stillet, ikke er tilstrækkeligt gennemarbejdet. Min opfordring skal være, at man endnu en gang overvejer dette forslag med henblik på de drøftelser, som vi jo alle skal tage del i til efteråret i forbindelse med det store forslags fremsættelse. Min opfordring gælder selvfølgelig både Socialdemokratiet og SF, men da ikke mindst Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg synes ikke, at justitsministerens bemærkninger skal stå uimodsagt, selv om jeg nok i højere grad havde planlagt at vente med en lidt større debat om dette emne til ved lovforslagets tredjebehandling.

Jeg vil gerne sige til justitsministeren, at sammenligningen med kreditaftalelovsforlaget unægtelig tyder på, at justitsministeren har forstået meget lidt af, hvad det vil sige at have tekniske problemer med et lovforslag og have politiske problemer. Det er ganske utroligt, at justitsministeren sammenligner med et lovforslag, nemlig kreditaftalelovsforlaget, som domstolene siger de ikke kan finde ud af at administrere.

Det vil give store vanskeligheder med et forslag af så enkel en karakter som dette: Skal det være strafbart, eller skal det ikke være strafbart? Hvad der skal være strafbart, og hvad der ikke skal være strafbart, fremgår også klart. Dette er et rent politisk spørgsmål. Vi behøver ikke i den henseende at vente på, at Medieansvarsudvalgets betænkning bliver færdig.

Dertil kommer noget andet. Justitsministeren siger: Jamen dette vedrører også alt andet end medier, og derfor kunne det være vældig praktisk, at man måske endda som led i vurde-

[Leif Hermann]

ringen og behandlingen af de lovforslag, der følger af Medieansvarsudvalgets betænkning, fik kigget nærmere på det. Jeg tror faktisk ikke, det er muligt for ministeren at komme med eksempler på, at denne bestemmelse har været anvendt over for andre end pressen.

Så vil jeg gerne sige til justitsministeren vedrørende eksemplet med offentliggørelsen af stileemnerne, at det er altså også et pressespørgsmål. Det er vel i grunden bedre, det kommer frem i pressen, frem for at disse stileemner slipper ud og siver rundt i systemet og det bliver opdaget for sent. Det, at noget kommer frem i pressen, kan også tages som et varsel om, at nu skal man lave om på nogle ting, så man sikrer sig, at det, man ønsker at holde fortroligt, ikke kommer frem før den dato, hvor det kan offentliggøres.

Vi vil altså afvise justitsministerens indvendinger, og jeg vil så sluttelig sige tak til Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet for støtten til forslaget.

Glistrup (FP):

Ministeren stillede to konkrete spørgsmål om noget, der åbenbart ville holde ham vågen om natten som et svært problem. Det er meget let at løse begge sager, både hvad angår den, der bryder tavshedspligten vedrørende de matematiske opgaver til studentereksamen, og den tolder, der lader slippe ud, at nu skal der laves en aktion mod det og det firma eller den og den branche. De, der bryder tavshedspligten på den måde, er hjemfaldne til straf også efter vedtagelsen af det lovforslag, vi her behandler. Men hvis der først er sket et sådant tavshedsbrud, er det fortjenstfuldt, hvis aviserne skriver det på forsiden, for så bliver der ikke nogen som helst tvivl om, at ikke kun otte ud af dem, der skal til matematisk studentereksamen ud af en årgang på måske 22.000, kender opgaverne, men at alle 22.000 gør det, og så er der ikke nogen som helst tvivl om, hvordan sagen ligger. Det samme gælder den aktion, som toldvæsenet har i gang.

Derfor er det i begge tilfælde fortjenstfuldt af aviserne at viderebringe det, når tavshedspligten er brudt. Man skal slå ned på den, der har brudt tavshedspligten.

Men det, der gør meddeleleshæleri så ufærdeligt, så terroristagtigt, er, at det ikke er til at sige, om Jørgen Hornemann, når han indkal-

der til en pressekonference som informationschef i Trafikministeriet og fortæller forskellige ting om en sag, så bryder sin tavshedspligt. Og hvordan vil bevisbyrden ligge bagefter, når man siger, at enhver da kunne have sagt sig selv, at han aldrig nogen sinde ville have oplyst ting, der kunne føre til, at EF-Kommissionen kunne vinde en sag? Det eneste, han selvfølgelig kunne oplyse, var, hvordan den danske stat ville procedere. Derfor er meddeleleshæleri noget, som virker så fuldstændig tilfældigt og totalt uegnet til at skulle tages stilling til af redaktionssekretæren, der nærmer sig redaktions slutningen. Derfor er det en uciviliseret straffebestemmelse, vi har, for det er aldeles umuligt forud at beregne, om den, der gør brug af pressens ytringsfrihed, pludselig har overskredet en eller anden strafbarhedsgrænse. Det er ikke engang sikkert, at redaktionssekretæren ved, om oplysningen er kommet fra statsministeren eller fra en eller anden rengøringskone, der har pillet noget op af en ministers papirkurv og derefter ladet det gå videre. Der er ingen, der kan vide, når man skal tage afgørelsen, om det er det ene eller det andet.

Derfor er det en skamlet for vor straffelovgivning, at vi har straf for meddeleleshæleri, og derfor bør vi hurtigst muligt ophæve den. Lige så lidt som der er nogen som helst grund til at begynde at diskutere og vente på sagkyndige udtalelser om, hvorvidt vi skal gennemføre at hænge folk på hjul og stejle, er der grund til at afvente sagkyndige erklæringer om et emne, der er så let overskueligt og så let afklarligt.

Jeg takker justitsministeren for, at han i sandhedens interesse ikke inddrog Fremskridtspartiet i kritikken af, at han ikke havde foretaget høringer i Dommerforeningen el.lign. Der er ikke nogen som helst grund for Folketinget til på noget som helst tidspunkt at kritisere nogen som helst minister for, at han ikke har foretaget nogen høringer. Hvis et folketingsmedlem for at afgive sin stemme gerne vil vide, hvad skraldemanden i Nørre Nebel mener, eller hvad landsrettens præsident mener, kan det pågældende folketingsmedlem selv rette henvendelse dér, hvor der efter det pågældende folketingsmedlems mening er oplysninger af interesse at hente. Man skal ikke tro, at man har ministeren som barnepige.

Vi er 179, der skal tage stilling til, om vi nu synes, et lovforslag er godt eller dårligt, og nog-

[Gillstrup]

le vil gerne indhente oplysninger fra nogle kilder, og det kan de gøre; andre vil gerne have oplysninger fra andre kilder. Vi kan ikke tillade os at bebrejde justitsministeren, at han ikke har spurgt den ene eller den anden.

Så på det punkt kan vi kun rose ministeren for, at han ikke har foretaget en høring.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Der har her under andenbehandlingen været rejst nogle spørgsmål bl.a. fra hr. Knud Linds side, herunder om datoer, og på den baggrund vil jeg bede om, at lovforslaget kommer tilbage til fornyet udvalgsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og lovforslagets tekst, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

28) Første behandling af lovforslag nr. L 238:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsuddannelser. (Formidling af praktikpladser).

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 16/5 90).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Køpke Christensen (FP):**

Som der står i bemærkningerne til lovforslaget, der handler om en formidling af praktikpladser, er det efter de gældende regler således, at det påhviler arbejdsformidlingen at sørge for praktikpladserne. Men min erfaring fra det virkelige liv på erhvervsskolerne er, at dette system allerede i en vis udstrækning findes i dag.

Det, jeg mener der sker, er, at lærerne på erhvervsskolerne har den indstilling til eleverne, at de gør alt, hvad der er muligt, for at finde dem en praktikplads efter basisåret.

Det, lærerne på erhvervsskolerne har gjort de sidste par år, er faktisk det, som man nu vil indføre ved lov, nemlig at lave opsøgende arbejde. Det er noget, som findes, og det er noget, der har været sat i værk inden for de sidste år. Det er, som der også står i lovforslaget, det mest naturlige, at det sker på erhvervsskolerne. Det er trods alt dér, man har kontakt med erhvervslivet og dermed med arbejdsgiverne.

Dog vil jeg sige, at det en gang imellem kan have det minus, at visse arbejdsgivere føler, at det mere er for lærernes skyld, at man laver opsøgende arbejde, frem for at det skulle være for elevernes skyld. Det sker i enkelte tilfælde, at arbejdsgiverne har den indstilling. Men i det store og hele er det efter Fremskridtspartiets opfattelse positivt, at de ansatte på skolerne laver dette opsøgende arbejde.

Vi skal fra Fremskridtspartiets side trods enkelte minusser indstille lovforslaget til vedtagelse.

Aage Frandsen (SF):

SF kan tilsige forslaget 100 pct. tilslutning. Vi mener, det er en fornuftig ændring, der sker her. Vi har tidligere i Folketinget fremsat forslag – ikke så vidtgående, men forslag, der minder om dette, netop forslag om, at skolerne i højere grad skulle have forpligtelser til at skaffe eleverne praktikplads. Dette lovforslag, som 100 pct. lægger ansvaret på skolerne, er vi helt tilhængere af, og derfor kan vi tilsige forslaget vor tilslutning og et hurtigt udvalgsarbejde.

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal blot for fuldstændighedens skyld sige, at Det Radikale Venstre selvfølgelig støtter det af regeringen fremsatte lovforslag.

Jette Pors (CD):

Også i CD er vi indstillet på, at dette skal have en chance, det skal prøves. Vi stiller os positivt.

Lysholm Christensen (KRF):

Jeg skal også gøre det kort og blot meddele, at vi støtter det fremsatte lovforslag og gerne medvirker til en hurtig gennemførelse.